Gelukkig GESCHEIDEN!

Een scheiding is altijd ingrijpend, vooral als er kinderen bij betrokken zijn. Veel hangt ook af van de manier waaróp je uit elkaar gaat. Wordt het een vechtscheiding of lukt het om elkaar als vrienden los te laten? Mijn Geheim sprak met drie vrouwen die na de scheiding een goede band wisten te houden met hun ex.

Tekst: Sanne Prins

De man van Trudy vroeg anderhalf jaar uitstel

‘We voerden een toneelstukje op voor de kinderen’

Als Trudy (43) protesteert haar aankondigt dat ze wil scheiden, of ze nog anderhalf man Jeroen (42) niet echt. Wel vraagt hij jongste kind ook jaar geduld kan opbrengen, tot hun naar de middelbare school gaat...

“Waar is het fout gegaan tussen ons? Dat vraag ik me nog vaak af. Ik heb er geen eenduidig antwoord op. Ergens onderweg zijn we de zin verloren om moeite voor elkaar te doen. Er waren wel halfslachtige pogingen. Jeroen begroef zichzelf, avond na avond, op zijn werkkamer onder kantoorwerk dat hij mee naar huis bracht. Maar na een tijdje klopte ik om half elf niet meer aan om te vragen of hij zin had om beneden nog wat te drinken of om mee naar bed te gaan. In een aanvechting om weer eens iets samen te doen, besloten we iedere week een ochtendwandeling te gaan maken. Maar dat hebben we nooit gedaan, niet eens één keer! Ik liet het erbij. Misschien vond ik dat het meer van hem moest komen. Ondertussen kwijnde ik langzaam weg. Als de kinderen naar bed waren, zat ik alleen op de bank televisie te kijken. Jeroen zat immers boven.
Hij is een van de weinige mensen die ik ken die werken echt leuk vindt. Hij spitte dossiers door tot diep in de nacht. ’s Ochtends zat hij desondanks kwiek met ons aan het ontbijt. Maar wat had ik daaraan? Ik wilde een geliefde, iemand die mij zag, die met me wilde praten en met me wilde vrijen. In onze studietijd, waarin we elkaar hadden leren kennen, was die hartstocht er wel geweest, maar die leek nu helemaal verdwenen. Eerlijk gezegd wilde ik méér dan alleen maar een vader voor mijn kinderen en iemand die goed was voor het gezinsinkomen. Zo begon het steeds meer te voelen. Soms zei ik het ook tegen hem: ‘Jeroen, als het zo doorgaat, dan wil ik niet meer verder. Ik heb meer nodig in een relatie.’ Maar ik kreeg niet echt respons van hem. Het was net alsof hij het niet geloofde, alsof hij dacht: dat zegt ze nu wel, maar ons gezin laat ze toch niet in de steek.
Dat was ook het moeilijkste van alles. Wie was ik om de handdoek in de ring te gooien? Om ons gezin uit elkaar te laten vallen? Ons gezinsleven, daar waren Jeroen en ik altijd goed in geweest. De kinderen gingen altijd voor. Misschien lag daar de fout wel. We gingen niet meer voor elkaar, maar voor de kinderen. Ik kon dat niet meer. Ik speelde meer en meer een rol waarin ik ongelukkig was. Onze kinderen waren niet meer zo klein. De oudste twee zaten al op de middelbare school, maar onze benjamin nog op de basisschool.
Op een keer raapte ik al mijn moed bij elkaar en zei ik tegen Jeroen dat ik nu echt wilde scheiden. Hij bracht er niets tegen in. Wel smeekte hij me bijna om te wachten tot onze jongste naar de middelbare school zou gaan. Hij maakte zich zorgen om de kinderen, niet zozeer om het idee dat hij mij zou verliezen. Dat sterkte me in mijn keuze. Zijn verzoek betekende wel dat ik nog bijna anderhalf jaar moest wachten, maar ik stemde ermee in. Het zou me tijd geven om dingen te regelen. Om alvast een woning te zoeken.”

> ‘Wie was ik om de handdoek in de ring te gooien? Om ons gezin uit elkaar te laten vallen?’

Zware tijd

“Zonder dat de kinderen wisten wat hen boven het hoofd hing, voerde ik elke ochtend en elke avond het toneelstukje van het gelukkige gezinnetje op. Doordeweeks vluchtte ik ’s avonds vaak naar een vriendin of ik ging in mijn eentje naar de film. Als ik het huis maar uit was. Het was een zware tijd, ook voor Jeroen, denk ik. Bij alle hoogtepunten denk je toch: dit is de laatste sinterklaas samen, dit de laatste kerst...”

Verdrietig

“We besloten het pas aan het einde van de zomervakantie tegen de kinderen te zeggen. De laatste week voordat de school zou beginnen. We zaten op een zaterdagmiddag met z’n vijven bij elkaar. Ze hadden het niet zien aankomen. Onze oudste verdween woedend naar boven. De jongste twee waren intens verdrietig. Het snijdt door je hart. Maar toch was ik ook opgelucht. Het was fijn dat ik het nu met ze kon bespreken.
Ik was niet van de ene op de andere dag weg. We hadden het huisvestingsprobleem een beetje voor ons uit geschoven. De kinderen hadden dus tijd om eraan te wennen. In de herfst vond ik een ruime en toch betaalbare woning in de buurt. Ik ben er samen met Jeroen en de kinderen gaan kijken, om te zien of zij het ook zagen zitten. Het werd een gezamenlijk project. Onze oudste dochter zag de inrichting van haar kamertje meteen helemaal voor zich.”

Gelukkiger

“We zijn inmiddels alweer ruim een jaar verder. Ik ben een dag meer gaan werken, zodat het financieel allemaal haalbaar werd. Verder moet je alles opnieuw samen uitvinden. Wat doen we nog samen en wat niet? Wat voelt goed? Wat wil Jeroen? Niets is meer vanzelfsprekend. Toch doen we het goed, vind ik. Veel doen we nog wél samen, zoals sinterklaas vieren. Sommige dingen niet. We gaan niet meer samen drie weken op vakantie. Maar we zorgen er wel voor dat we een paar dagen overlap hebben. Zodat we met z’n vijven weer even dat gezin zijn. De kinderen hebben dan hun vader en moeder samen en Jeroen en ik genieten daar ook van.
Het is natuurlijk niet allemaal geweldig. Als ik ze na zo’n week uitzwaai en ze met Jeroen verder op vakantie gaan, voel ik toch een scherpe pijn, omdat ik niet deel in hun plezier. Maar over het geheel genomen voel ik me nu vrijer en gelukkiger, omdat ik niet langer de schijn hoef op te houden. Ik verlang wel naar een fijne relatie, maar dat komt wel ergens in de toekomst. Belangrijk is dat Jeroen en ik nog steeds een goede verstandhouding hebben. We delen toch die drie prachtige kinderen die we samen op de wereld hebben gezet.
Dat zal nooit veranderen.” ▷

De muziek dreef Melanie en Torben uit elkaar

'Ik wilde een andere bestemming in het leven'

Violist Melanie (34) en haar man, dirigent Torben (39), waren dertien jaar bij elkaar en hadden samen een dochtertje van vier, toen ze als vrienden uit elkaar gingen. Melanie hield het jachtige muzikantenbestaan niet meer vol, Torben kon het niet opgeven. Ze zijn nog steeds nauw betrokken bij elkaars leven.

"Op het conservatorium leerde ik Torben kennen. We zaten samen in een orkest. De viool was ons gedeelde instrument. Ik was verliefd op hem, net zoals iedereen. Het maakte niet uit, zowel vrouwen als mannen vielen voor hem, bewonderden hem. Hij was gedreven. Hij had een sprankelende geest waarmee hij je betoverde en een manier van doen waarmee hij iedereen meekreeg. Ze luisterden naar hem, keken naar hem en namen hem serieus, omdat hij de muziek in zich droeg. Een geboren dirigent. Ik was het rustige, stille meisje. Serieus, toegewijd aan de muziek. Hij vond dat ik een mooie, pure stijl van spelen had, maar zelf vond ik dat ik het meer van de discipline moest hebben dan van mijn talent. Op de avond dat we iets met elkaar kregen, maakten we muziek bij hem thuis. We improviseerden. De ene keer nam hij de leiding, dan weer nam ik het over. Ik liet me zien in mijn kwetsbaarheid en mijn kracht. Ik voelde zijn ziel in dit samenspel en ik wist dat hij dat ook zo ervoer. Het was een muzikale liefdesverklaring. Het was vanzelfsprekend dat hij me daarna kuste. Vanaf dat moment waren we samen.
We raakten onlosmakelijk met elkaar verbonden en onze carrières kregen vorm. We kwamen als violist bij hetzelfde gerenommeerde orkest terecht. Daarnaast kreeg Torben steeds meer opdrachten als gastdirigent. We reisden veel. Hij wilde mij zo veel mogelijk aan zijn zijde. Hij had mij nodig om te ontspannen en om te ontladen na een concert, waarin hij altijd alles van zichzelf gaf. Soms kon ik spelen in het orkest dat hij leidde. Na afloop kleedden we ons vaak snel om en zochten we een restaurantje in een volksbuurtje op. Het chique gebeuren van het concertgebouw waren we dan zat."

Ouderschap

"We gingen samenwonen. Torben kocht een ruime etage op de derde verdieping van een oud huis in de binnenstad. Als je de drie smalle trappen op was, kwam je in een oase van rust, met uitzicht over het park. In de grote huiskamer prijkte een zwarte vleugel.

Maar de komst van Esmee veranderde alles. Naïef als we waren, hadden we niet nagedacht over hoe een kind ons leven zou beïnvloeden. We hadden een romantisch beeld van het ouderschap. We zouden alles wel regelen en organiseren. Als we naar het buitenland moesten, dan namen we de baby toch gewoon mee? Of we huurden een oppas in. Ons leven zou alleen maar verrijkt worden. Hoe anders was de praktijk. Esmee was een huilbaby. Lange reizen ontregelden haar. Hele nachten hield ze ons uit de slaap. Torben moest er niet aan denken om haar mee te nemen naar een hotel. En ik moest er niet aan denken om haar een week alleen bij een oppas te laten. Torben ging voortaan alleen op reis. Ik nam een verlofperiode op. Ik miste Torben, maar genoot van onze dochter. Esmee raakte over haar huilperiode heen en ik merkte hoe vervullend ik het moederschap vond. Eerlijk gezegd gaf het me nog meer voldoening dan de muziek. Ik wist dat dat voor Torben niet zo was. Voor hem zou de muziek altijd op de eerste plaats komen. Dat zit in hem, dat is zijn leven. Dat heb ik hem nooit verweten. Ik kan het juist zo goed begrijpen, al geldt het niet voor mij."

> 'Voor hem zal de muziek altijd op de eerste plaats komen. Dat zit in hem, dat is zijn leven'

Jachtig bestaan

"De gelukkigste momenten van onze relatie waren voor mij de momenten dat we met z'n drieën in 'ons' park liepen. Esmee tevreden in de draagzak op Torbens borst. Als pril gezin samen neerstrijken op een terrasje met een kopje koffie. De verbondenheid die ik toen voelde… Ja, het doet me weleens pijn dat we dat niet meer op die manier samen hebben. Torben kon chef-dirigent in het buitenland worden. Hij was drie weken weg om daar kennis te maken. Drie weken waarin ik nachtenlang wakker lag. Ik wilde niet naar het buitenland. Ik wilde niet verder in dit jachtige bestaan met hem. Toen hij terug was, hebben we er reëel en open over gesproken. Hij voelde zich er schuldig onder en had het idee dat hij ons in de steek liet. Hoe pijnlijk het ook was om hem los te laten, ik voelde dat dit een keuzemoment was. Dat ik een andere bestemming in het leven wilde. Ik wilde een gezin met een man die ook de verantwoordelijkheid daarvoor wilde dragen. Torben zou dat naast zijn muzikale ambities niet kunnen opbrengen. En ik wilde hem daar ook niet toe dwingen, want dat zou ons allebei ongelukkig maken. Het zorgde bij mij niet voor bitterheid of teleurstelling, maar ik was wel heel verdrietig, omdat een leven samen niet voor ons was weggelegd. Het was heel dubbel. Ik koos er zelf voor, omdat ik niet op de achtergrond de vrouw van de bekende dirigent wilde zijn. Ik ben met Esmee verhuisd en wilde graag opnieuw beginnen."

Bonusvader

"Al snel leerde ik Eric kennen. Eric is geen muzikant, hij zit in de IT. Maar hij heeft een vergelijkbare sprankeling en toewijding ten opzichte van zijn vak. Dat trok me in hem aan. Alleen is hij gewoon om half zes thuis van zijn werk. We hebben samen een huis gekocht net buiten de stad. Twee jaar geleden hebben we een tweeling gekregen, jongetjes.
Esmee, nu zes, beschouwt Eric als haar vader. Aan Torben heeft ze een bonusvader, die regelmatig bij ons over de vloer komt. We eten dan samen. Als het even kan, is hij erbij met verjaardagen. In de kerstvakantie heeft hij zelfs een paar dagen bij ons gelogeerd. We zijn goede vrienden en Torben en Eric kunnen goed met elkaar opschieten. Torben ziet Eric totaal niet als een bedreiging, als iemand die zijn dochter van hem afneemt bijvoorbeeld. Esmee is heel dol op allebei, dat scheelt natuurlijk ook. Ik heb mijn werk bij het orkest weer opgepakt en daarnaast geef ik vioollessen aan kinderen. Soms denk ik weleens dat ik met een omweg gekomen ben waar ik nu ben. Maar ik heb nergens spijt van. Ik ben blij dat Torben op zo'n fijne manier deel uitmaakt van ons leven. Het maakt het kleurrijk." ▷

Cynthia ontspoorde tijdens haar huwelijk

'Ik wist dat ik hier doorheen moest'

Foto: Jonatan Becerra

Cynthia (34), moeder van twee jonge kinderen, stortte zich fanatiek in het uitgaansleven. Haar man Ronald (38) vond dat eerst nog wel grappig, maar al snel leidde het tot problemen tussen hen. Uiteindelijk besloot Ronald een punt te zetten achter hun huwelijk.

"Ik ben geleidelijk aan ontspoord. Ik had het zelf niet in de gaten. Ronald eerst ook niet. Ik had het druk. Ik werkte drie avonden als kok in een sterrenrestaurant. Dat was drie avonden keihard werken. Maar we hadden een geweldig leuk team met jonge mensen. Na het werk gingen de jongeren vaak samen uit in een club. Ik ging een keer mee voor de gein. Dat vonden ze cool. Ik was natuurlijk moeder van twee kinderen, van twee en vier jaar oud, en dan denken ze dat je uitgaansleven voorbij is. Iedereen nam drugs, 'onschuldige' pilletjes die in ons groepje werden uitgedeeld. Ik voelde me er vrij en los door en danste de hele nacht. Ik genóót. Het had me te pakken, die hele ambiance. Het fungeerde ook als een uitlaatklep. Na drie dagen werken had je op zaterdag echt wel zin in een verzetje.
In eerste instantie moest Ronald erom lachen.
Hij vond het leuk dat ik experimenteerde.
Mijn verhalen en mijn enthousiasme maakten hem nieuwsgierig. We zijn een keer samen uit geweest, maar dat was een toestand. De kinderen moesten ergens logeren en wij waren vervolgens op zondag allebei stuk. Dus ging ik voortaan alleen. Zaterdag werd mijn vaste uitgaansdag. Ik kon er geen weerstand aan bieden. Het werd een verslaving. Het betekende wel dat wij als gezin bijna geen weekend hadden. Donderdag, vrijdag en zaterdag werkte ik immers. Op zondag was ik er wel, maar ook weer niet, omdat ik dan helemaal versleten was."

> 'Dat uitgaan werd een verslaving. Ik kon er gewoon geen weerstand aan bieden'

Therapie

"We kregen heftige ruzies. Volgens Ronald was er een diepere reden voor mijn gedrag. Hij verweet me dat ik vluchtte in uitgaan en drugs, omdat ik dingen uit het verleden niet onder ogen wilde zien. Ik heb in mijn jeugd een moeilijke tijd gehad. Mijn vader liet ons gezin in de steek toen ik negen was en mijn moeder draaide door. Ik droeg al vroeg veel verantwoordelijkheid. Volgens Ronald had ik dat niet goed verwerkt. Hij eiste dat ik in therapie ging.
Ik deed braaf wat hij zei. Er zat natuurlijk wel iets in en ik begreep ook wel dat ik op deze manier onze relatie zwaar op de proef stelde. Ronald was al sinds mijn zestiende mijn rots in de branding. Ik vond hem verstandig en ik had altijd al behoefte gehad aan leiding in mijn leven.
Een tijdlang ging het goed. Ik ging veel minder uit en we kwamen weer nader tot elkaar. Door de therapie werd ik me bewuster van veel dingen. Ik had moeite met afhankelijkheid. Ook met mijn afhankelijkheid van Ronald. Dat maakte het voor mij moeilijk om in een relatie te zitten. Hoeveel ik ook van Ronald hield, het knelde. Ik moest zwaar met mezelf aan de slag. Maar dat vond ik te lastig. Ik zette stiekem de therapie stop en het uitgaan begon weer."

Uit privacy-overwegingen zijn de namen in dit verhaal gewijzigd.

Paniek

"Ronald heeft echt alles geprobeerd om de oude Cynthia terug te krijgen. Hij organiseerde op zondag leuke dingen voor me en hoopte dat ik dan de avond daarvoor thuis zou blijven. Soms werd hij heel boos. Maar ik was, denk ik, blind en doof voor al die pogingen. Misschien was ik onbewust wel naar een breuk aan het toewerken, als een onverantwoordelijke puber.
Al vrij snel was het dan ook zover. Een halfjaar nadat ik met de therapie was gestopt, zei hij dat het zo niet meer ging. Hij wilde een tijdje uit elkaar, een proefperiode. We zouden tot de zomervakantie gescheiden leven. De kinderen zouden we om de beurt een halve week hebben, was zijn voorstel. Dat klinkt achteraf gezien vanuit zijn standpunt allemaal heel redelijk. Maar ik was totaal in paniek.
Hij heeft het doorgezet.
Me keer op keer liefdevol gerustgesteld en me verzekerd dat dit voor ons allebei het beste was. Dat ik dit kon. Ergens wist ik wel dat ik hier doorheen moest. Ik moest afscheid nemen van die puber die zich aan het afzetten was. Ik voelde dat ik me van Ronald moest losmaken om tot mezelf te komen. Ik had me vanaf mijn zestiende aan hem vastgeklampt. Het was tijd om op eigen benen te staan. Het deed alleen verschrikkelijk veel pijn. Ik voelde me zo alleen. Na drie maanden hebben we een gesprek gehad. Hij had iemand ontmoet op zijn werk. Dat was de genadeklap."

Rust

"Ondanks de pijn, en soms ook de verwijten, hebben we contact gehouden. Diep vanbinnen zijn we toch vrienden voor het leven, zo voel ik nog steeds. We hebben ons huis aangehouden en een appartementje in de buurt gehuurd, waar we voorlopig om de beurt bivakkeren zodat de kinderen hun eigen plek behouden. Al vrij snel heb ik Ronalds nieuwe vriendin ontmoet. Dat wilde ik graag. Ik wil weten met wie mijn kinderen optrekken als ze niet bij mij zijn. Ze is oké. Ik heb er vertrouwen in dat we in deze nieuwe samenstelling een goede band kunnen opbouwen. Het is nu ruim een jaar geleden. Alles heeft wat meer zijn beslag gekregen. Ik heb het nog steeds weleens moeilijk en bij vlagen kan ik heel verdrietig zijn omdat het voorbij is tussen Ronald en mij, maar de rust en de controle zijn terug. Ik weet waar ik aan toe ben en voel gelukkig geen paniek meer. Ik geniet meer van de kinderen als ze er zijn. Ik zorg er dan voor dat ik uitgerust ben. Als ze er niet zijn, kan ik zonder schuldgevoel 'losgaan'. Ik ga nog steeds uit, maar minder dwangmatig en excessief dan eerst. Ik heb vrede met de situatie zoals die nu is." ■

Ben jij (gelukkig) gescheiden en wil je ook jouw ervaringen delen, of wil je reageren op een van deze verhalen ? Ga dan naar www.mijngeheim.nl en praat erover mee!